

# Dood trekt met een glimlach door Maastricht

## FESTIVAL VOOR MIJN DOOD



Mensen konden berichtjes achterlaten in de kist.

©  
Rob Oostwegel

### Door René Willems

In Maastricht waarde zaterdag de dood rond. Met een brede glimlach rond de mond. Tijdens het Festival voor mijn Dood maakte de organisatie gevoelens rond sterven bespreekbaar.

Maastricht - Dominique Wintels en Femke Kools parkeren hun bakfiets met een doodskist erop even voor de Onze Lieve Vrouwebasiliek. Zeven meiden uit Hengelo, een dagje op bezoek in Maastricht, schrijven een kaartje voor hun overleden vriendin. Ze stoppen het via een brievenbus in de kist. Een groet aan een dierbare in de hemel. Kools geeft hun een kaarsje. Op hun beurt schenken ze haar een kaarsje dat ze mee hebben genomen 'voor iemand die het verdient'.

Einde

De bakfiets met de doodskist rijdt de hele zaterdag door Maastricht. Op die manier wil de organisatie van het Festival voor mijn Dood mensen tijdens het winkelen confronteren met iets waar niemand graag bij stilstaat, maar dat iedereen raakt: het einde van het leven. Elders in de stad zijn lezingen, workshops en voorstellingen over hetzelfde thema. Sommigen lopen er met een grote boog omheen, merkt Wintels. Maar veel mensen komen toch even nieuwsgierig kijken.

Doodgaan hoort bij het leven. Maar niemand praat daar graag over, constateert festivalvoorzitter Yvonne van Houdt. Terwijl mensen die in hun directe omgeving worden geconfronteerd met een sterfgeval juist zo'n behoefte hebben aan een gesprek. „Het lukt op als je jouw gevoelens kunt delen met anderen”, zegt Cathelijne Theunissen van het netwerk Sterven & Rouw Zuid-Limburg. „Het geeft wat rust in zo'n moeilijke periode.”

## Alleen

Het festival wordt geopend met een bijeenkomst in de Sint Janskerk aan het Vrijthof. Antoinette Stille, trouwambtenaar en ritueel begeleidster bij eenzame uitvaarten, laat zien hoe ze overledenen zonder familie of vrienden naar hun laatste rustplaats begeleidt. Ze leest een verhaal van Toon Tellegen voor, over een rups die lijkt te verdwijnen maar in het voorjaar terugkeert als vlinder. „Ik ken die mensen niet”, legt ze uit. „Maar niemand hoeft alleen te beginnen aan zijn laatste reis.”

Paddy Apiata, een Nieuw-Zeelander die in Meijel is neergestreken, toont hoe de Maori's afscheid nemen van een overledene. Hij wordt in Maastricht bijgestaan door zijn dochter Assante, die even over is uit Nieuw-Zeeland. Apiata praat, zingt, schreeuwt en stampt met zijn blote voeten op de grond. „Het is bij ons traditie dat je bij bijzondere gelegenheden je gevoelens uit”, verduidelijkt hij. „Je blijdschap over het leven, je dankbaarheid, maar bij een sterfgeval ook je verdriet.”

## Rust

Het festival omvat ook lezingen over de praktische zaken. In de Groote Sociëteit legt Ruud Bos van de Vereniging voor Vrijwillige Euthanasie ('na de ANWB en Natuurmonumenten de grootste vereniging van Nederland') uit waarom het verstandig is om je laatste wil tijdig vast te leggen. „Ik snap dat je nu nog niet stil wil staan bij de dood”, zegt hij. „Maar één ding is zeker: ooit komt die. Het geeft rust als je weet dat alles geregeld is. Dan kun je nu lekker verdergaan met leven.”